

αὐτός τινα Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἄ. 3) Ἀνα-
βέρω, μνημονεύω τινὸς ἀπόντος Κρήτ.

Πβ. ἀθιβάλλω, ἀμφιβάλλω, ἀναθιβάλλω, ἀνα-
ιβολεύω.

ἀθιβολή ἢ, Ἀμοργ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν.
Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μῆλ. Νάξ. Νίσυρ. Πε-
λοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σίκιν. Σίφν. Σῦρ. Χίος κ. ἄ.
ἀθιβολή Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀθ-θιβολή Κύπρ.
Κῶς ἀθ-θιολή Κάρπ. Κάσ. Κῶς ἀθιβολή Ἀστυπ.
Κῶς ἀθ-θεβουλή Χίος (Μεστ.) ἀθεολή Χίος ἰθιβολή
Κύθηρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀμφιβολή κατὰ Γ΄Χατζιδ. ἐν
Ἀθηνᾶ 24 (1912) 9 κέξ. κατ' ἀνομ. ἀφιβολή-ἀθιβολή
ἔνεκα τοῦ ἐπομένου β. Πβ. Cusa Diplomi 7,307 «ἐλθεῖν
σὺν τοῦ ἐπισκόπου καὶ λῦσαι τὴν ἀμφιβολήν τοῦ ἐπισκό-
που καὶ Γιερέτου» καὶ τύπον ἀφιβολή παρὰ Δουκ. Κατὰ
Κορ. Ἀτ. 2,50 ἐκ τοῦ ἀντιβολή-ἀνθιβολή-ἀθιβο-
λή. Ὁμοίως κατὰ Foy Lauts. griech. Vulgäspr. 29.
Κατὰ GMeyer ἐν Byzant. Zeitschr. 3 (1894) 156 ἐκ
συμφύρ. τοῦ ἀντιβολή καὶ ἀμφιβολή. Πβ. ἀθι-
βάλλω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βεργαδ. Ἀπόκ. (ἐκδ. Legrand
Biblioth. gr. vulg. 2,106) «καὶ ἀθιβολὴν πολύθλιβον καὶ
ἔμοιαζεν μοιρολόγιν».

1) Ἀμφιβολία Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.):
Νὰ μὴν ἔχῃς ἀνθιβολὴ καμίνια (καμμίαν). 2) Ἀντιλο-
γία Σίκιν. 3) Ὁμιλία, συνομιλία, συζήτησις Ἡπ. Κάσ.
Κρήτ. Μῆλ. κ. ἄ.: Παροιμ. Σπίτι καὶ παρὰβι, ἀθιβολή
δὲ λείπει (ὅτι οὐδέποτε λείπει ὁ ἐκ τῶν ὁμιλιῶν θόρυβος
εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὸ πλοῖον) Μῆλ. || Ἀσμ.

Ἀρχίζουσιν τὲς ἀθιβολές, πολλῶ λογιῶ μαδέδες
(μαδέδες=ὑποθέσεις) Κρήτ.

Κεῖ ἀθιβολὴν ἐβάνανε ποιὸς ἔχει κάλλιο μαῦρο

Ἡπ. 4) Λόγος, μνεῖα περὶ τινος, συνήθως μετὰ τῶν ρ.
ἔχω, κάνω, σύρω σύννηθ.: Ψες βράδν εἶχαμε τὴν ἀθιβολή σου
(σὲ ἀνεφέραμεν εἰς τὰς συνομιλίας ἡμῶν) σύννηθ. Ἐκεῖ ποῦ
μιλούσαμε, ἐσύμπεσε ἡ ἀθιβολή σου Κῶς Ἐφέραμεν ἀθ-
βολή σου ἐκεῖ ποῦ καθόμαστανε Κρήτ. Μὴ φέρῃς τὴν ἀθι-
βολή του Κρήτ. Πάρε τὴν ἀθιβολή μου (μὴν κάμνης λόγον
δι' ἐμὲ) αὐτόθ. Μὴ μοῦ κάνῃς ἀθ-θιολή (μὴ μοῦ μνημο-
νεύῃς αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο) Κάρπ. || Φρ. Ἐχουν τὴν ἀθιβολή μου
(ἐπὶ παρηνιζομένου, περὶ τοῦ ὁποίου πιστεύεται, ὅτι ἀπὼν
τις ἀναφέρει τὸ ὄνομά του ἢ ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ὁποίου
βοῦζουσιν τὰ ἀφτιά) Κυθν. Κρήν. Κρήτ. κ. ἄ. Φταρμαζομαι
καὶ σάικα ποθὲς λένε τὴν ἀθιβολή μου (σάικα = ὠρισμένως)
Κρήτ. Ἀθιβολή! (σιωπή! τσιμουδιά!) Κρήτ. Σῦρ.
|| Παροιμ. Ἄν θές νὰ δῇς τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀθιβολή του
φέρε (ἐπὶ τοῦ παρουσιαζομένου καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται
λόγος περὶ αὐτοῦ) Κρήν. || Ἀσμ.

Ἀθιβολή δὲν εἶχανε καὶ ἀθιβολή ἡπίασαν
αὐτόθ.

Μὰ κεῖ 'ς τὸ φά καὶ κεῖ 'ς τὸ πιεῖ ἀθιβολὴν ἐσύραν
ἐπάνω γιὰ τοῖς ὁμορφες καὶ γιὰ τοῖς μαυρομμάτες
Χίος

Ἀρκοντες τρών καὶ πίνουσι σὲ μαρμαρένην τάβλαν
καὶ οὔλοι τρών καὶ πίνουσι καὶ ἀθ-θιολὴν δὲ φέρουν
Κάρπ.

Κάθου 'τουδὰ ποῦ κάθεσαι καὶ ἀθιβολή μὴ φέρῃς
Κρήτ. β) Εἰδησις, γνῶσις Νάξ. Κρήτ. Σίφν.: Δὲν ἔχει
ἀθιβολή Νάξ. Ἐγὼ τὸ πούλησα χωρὶς νὰ κατέχῃ ἀθιβολή
Κρήτ. 5) Κακὸς λόγος, συκοφαντία Κρήτ.: Ἀσμ.

Νὰ φύγω θέλω καὶ ἀποπὰ νὰ πάω 'ς ἄλλο δόπο
νὰ πάνουν οἱ -ῖ-ἀθιβολές καὶ οἱ γλῶσσες τῶν ἀθρώπων

β) Δυσφήμισις Κρήτ.: Ἀδिका βγήκε ἡ ἀθιβολή του.

Πβ. ἀθιβολία, ἀμφιβολία, ἀναθιβολή, ἀφιλογή,
παραθιβολή.

ἀθιβολία ἢ, Πελοπν. (Λακων.) ἀθ-θιβολία Κῶς
Σύμ.

Ἰσως ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμφιβολία. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
Πβ. ἀθιβάλλω.

Ἀμφιβολία ἔνθ' ἄν.: Ἐχω ἀθιβολία γι' αὐτὸ Λακων.
Πβ. ἀθιβολή.

ἀθιβολιάρης ὁ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀθίβολος.

Ὁ ἀλιεύων δι' ἀθιβόλου, εἰδους δικτύου διὰ χειρὸς
ριπτομένου.

ἀθίβολος ὁ, Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Νικομήδ. Πόντ. (Κε-
ρασ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περιδ. Βυζ. ἀνθίβολος Πόντ. (Κοτύωρ.
Σάντ.) ἀθίβαλος Πόντ. (Τραπ.) ἀνθίβολον τό, Πόντ.
(Ἄμισ.) ἀθίβολον Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀμφίβολος. Πβ. Λεξ. Βυζ. καὶ
Γ΄Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1910) 10 κέξ. κατ' ἀνομ. ἐκ τοῦ
ἀφίβολος-ἀθίβολος ἔνεκα τοῦ ἐπομένου β.

Εἶδος δικτύου διὰ χειρὸς ριπτομένου ἔνθ' ἄν.: Ἐτσέρ-
τσεν τὸν ἀθίβολον (ἐτσέρτσεν = ἐξέσχισε) Κοτύωρ. Ἐτσερίεν
-ἐδελάεν ἀθίβολον (ἐτσερίεν = ἐξεσχίσθη, ἐδελάεν = περιε-
πλάκη) αὐτόθ.

ἄθιχτα ἐπίρρ. Θράκ. (Καλαμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθιχτος.

Ἀθίκτως, χωρὶς νὰ θιχθῇ.

ἄθιχτος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἄθεχτος Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.) ἄτιχτους Μακεδ. (Μελέν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθικτος.

Ὁ μὴ ἐγγισθεῖς, ὁ μὴ ψαυσθεῖς ἔνθ' ἄν.: Ψωμί ἄθιχτο
πολλαχ. || Φρ. Καινούργιος καὶ ἄθεχτος (ἐπὶ πράγματος και-
νουργοῦς καὶ ἀμεταχειρίστου) Ἀρτάκ. Πάνορμ.

ἀθλητής ὁ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀθλητής.

Ὁ ἀγωνιστής, ὁ μετέχων ἀγώνων γυμναστικῶν.

ἄθλια ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθλιος.

Κακῶς, ἀθλίως.

ἀθλία ἢ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθλιος. Ἰδ. Γ΄Χατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ.
Πανεπ. 8 (1911/12) 6.

Θλίψις, πόνος: Ἡ ψ' ἡ μου ἀθλίαν ἔχει.

ἄθλιος ἐπίθ. κοιν. ἄθλιους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄχλιος
Ἀθῆν. Αἰγίν. Ἡπ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Μεγαλόπ. Σου-
δεν.) κ. ἄ. ἄχλιους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθλιος.

Ἐλεεινός, οἰκτρὸς ἔνθ' ἄν. : Τὸν ἔκαμιν σὺ ἱλαινὸν καὶ ἄχλιον Αἰτωλ. || Παροιμ.

Τὰ λόγια τῶν πολλῶν | κάμνουν τὸν ἄθλιο τρελλὸ Βάρν. || Ἄσμ.

Ἀνοιξε, καρδιά, τὰ φύλλα νὰ βγῇ ἔξω ἡ ψυχὴ,
δὲ μπορῶ νὰ ὑπομείνω τέτοια ἄθλια ζωή.

Ἦπ.

ἄθλο τό, λόγ. πολλαχ. ἄθρο Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἄθλον.

1) Συνήθως κατὰ πληθ. εἰρων., κατορθώματα, πράξεις ἐπίμεμπτοι ἔνθ' ἄν. : Ἐγνοία σου, ἔμαθα τὰ ἄθλα σου καὶ θὰ σὲ συγυρίσω! Κεφαλλ. Μωρέ, αὐτοῦ τὰ ἄθρα του εἶναι μεῖα! Σύμ. 2) Ἐγκαταστάσεις Σύμ. : Ἄτου μέσα ἔναι ἄθρα μεῖα (ἐν ἐργαστασίῳ, ἔνθα ὑπάρχουν μεγάλα ἐγκαταστάσεις μηχανημάτων).

ἀθόγαλος ὁ, ἀμάρτ. ἀθ-θάαλους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄθος καὶ γάλα.

Τὸ κατὰ τὴν πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων διηθηθὲν διὰ τῆς τέφρας ὕδωρ. Συνών. ἀλίσσιβα, σταχτόνερο.

***ἀθογάττουλλο** τό, ἀθοκάτσουλλο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄθος καὶ γαττούλλι, παρ' ὃ καὶ κατσοῦλλι.

Ἡ γαλῆ ἢ διαρκῶς καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν : Σὰν τὸ ἀθοκάτσουλλο εἶσαι (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀπομακρυνομένου τῆς ἐστίας, ἥτοι τοῦ ὀκνηροῦ).

ἀθοκακομοίρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄθος καὶ τοῦ ἐπιθ. κακόμοιρης.

1) Ὀκνηρὸς (οἶονεὶ ὁ παρὰ τὴν ἐστίαν διατρίβων, ὁ παρὰ τὴν τέφραν διαιτώμενος). 2) Ἀθλιός, ἐλεεινός. Συνών. ἀθαλοκακομοίρης, ἀθομοίρης, ἀθοπούτης, σταχτοπιτιτούρης, σταχτοπούτης. Πβ. *ἀθογάττουλλο, ἀθοπιτιτάλης.

ἀθοκόπη ἡ, ἀμάρτ. ἀθ-θουκόπη Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-κόπη. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 22 (1913) 246.

Σποδός, τέφρα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄθος.

ἀθοκούφη ἡ, Κρήτ. ἀθ-θοκούφη Ρόδ. ἀθεκούφη Ἰκαρ. ἀσ-σεκούφη Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄθος καὶ τοῦ κούφη θηλ. τοῦ ἐπιθ. κοῦφος. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1,198 καὶ 5,19. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀθρακούφη (κατὰ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶ 30 (1919), Λεξικογρ. Ἀρχ. 27 κέξ. ἐκ τοῦ ἄθος καὶ κύπη).

1) Σποδός, τέφρα Ἰκαρ. : Δὲν ἔχω ἀθεκούφη νὰ πλένω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄθος. 2) Ὀπὴ τοῦ κλιβάνου, πρὸς ἣν φέρεται ἐξαγομένη ἡ τέφρα Κρήτ. Ρόδ. Συνών. ἀθρακάλη 2, ἀθρακοῦ 2, σταχτολόγος. β) Τὸ παρὰ τὴν ἐστίαν κοίλωμα ἔνθα φέρεται ἡ τέφρα Ἰκαρ.

ἀθοκούφι τό, Κρήτ. ἀθεκούφι Ἰκαρ. ἀτεκούφι Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀθοκούφη.

1) Σποδός, τέφρα Ἰκαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄθος. 2) Ἡ μετὰ θερμοῦ ὕδατος μειγνυομένη τέφρα χρησιμεύουσα πρὸς καθαρισμὸν διαφόρων σκευῶν ἢ ἐνδυμάτων Κρήτ.

ἀθοκυλίω ἀμάρτ. ἀθ-θουκυλίω Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄθος καὶ τοῦ ρ. κυλίω.

Κυλίω ἐν τῇ τέφρᾳ.

ἄθολος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄθολος.

Ὁ μὴ τεθολωμένος, ὁ διαυγὴς ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Κατέφτη μ', ἄθολο γυαλί, | μὴ φέξης ἀλλουνοῦ νὰ δῇ Κρήν. Συνών. ἀθόλωτος.

ἀθόλωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀθόλουτους Μακεδ. ἀθέ- ουτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθόλωτος.

Ἀθολος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Φεγγάρι μοι ὀλόχρυσά τσαὶ δροσερὰ λουλούδια,
αὐγερινοὶ ἀθέουτοι τῇ νειᾷ μοι τραγούδια
(μοιρολ.) Τσακων.

ἀθομαντήλα ἡ, ἀμάρτ. ἀθομαδήλα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄθος καὶ μαντήλα.

Ὑφασμα, εἰς τὸ ὅποιον τίθεται ἡ τέφρα κατὰ τὴν πλῆσιν τῶν ἐνδυμάτων : Φέρε τὴν ἀθομαδήλα ν' ἀθοβουγαδιάσωμε. Συνών. *ἀθητερός 2, ἀθόπαννο, μπουγαδόπαννο, σταχτόπαννο.

ἀθομοίρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄθος καὶ μοῖρα κατὰ τὸ κακομοίρης, δι' ὃ ἰδ. κακόμοιρος.

1) Ὀκνηρὸς (οἶονεὶ ὁ παρὰ τὴν ἐστίαν διατρίβων, ὁ παρὰ τὴν τέφραν διαιτώμενος) : Ἀθομοίρης ἐκείνοσέ!

2) Ἀθλιός, ἐλεεινός.

Συνών. ἀθαλοκακομοίρης, ἀθοκακομοίρης, ἀθοπούτης, σταχτοπιτιτούρης, σταχτοπούτης. Πβ. *ἀθογάττουλλο, ἀθοπιτιτάλης.

ἀθομπουγάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀθοβουγάδα Κρήτ. ἀθο- βούγαδο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄθος καὶ μπουγάδα.

Ἡ μετὰ τὴν πλῆσιν ἄχρηστος τέφρα : Πετῶ-ρίχνω τὴν ἀθοβουγάδα.

ἀθομπουγαδιάζω ἀμάρτ. ἀθοβουγαδιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀθομπουγάδα.

Περιχέω τὰ ἀσπρόρρουχα διὰ θερμοῦ ὕδατος διηθηθέντος διὰ στάκτης : Φέρε τὴν ἀθομαδήλα ν' ἀθοβουγαδιάσωμε. Συνών. ἀθοπαννιάζω.

ἀθοπαννιάζω ἀμάρτ. ἀθ-θοπαν-νιαζώ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄθος καὶ τοῦ ρ. παννιάζω.

Ἀθομπουγαδιάζω, ὁ ἰδ. : Χτὲς ἐθ-θοπάν-νιασεν ἡ μάνα μου.

ἀθοπάννισμα τό, ἀμάρτ. ἀθ-θοπάν-νιασμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀθοπαννιάζω.

Τὸ νὰ περιχέῃ τις τὰ ἀσπρόρρουχα διὰ θερμοῦ ὕδατος διηθηθέντος διὰ τέφρας : Καλὰ πῆγε σήμερα τ' ἀθ-θοπάν-νιασμα.

